

FRENÉZIA

A barátaim azt mondják, kilométerekről látszik, hogy villanszerelő vagyok. Pedig nem is vagyok villanszerelő. Talán annak nézhettek, amikor elindultam (lesz, ami lesz) felkeresni a *Látó* szerkesztőségét, amely több mindenről híres, de főként arról, hogy vagy egyáltalán nem válaszolnak a szerencsétlen kezdő író leveleire, vagy olyan titokzatos válaszokat küldenek neki, mintha a delphoi jósdában fogalmzták volna azokat. Ez utóbbi passzol is; irodalmi berkekben papnókként emlegetik a *Látó* szerkesztőit, mivel a korrektorukon kívül (aki néha titkárrá vedli át magát) mindannyian nők. Férfi (még hozzá fiatal) mivoltom miatt félve indultam el, hogy akkor most vajon mit kezdenek velem ezek az író nőstényhiénák. Holott régóta tanulmányozom a nagyságukat (több tucatnyi fényképalbumot végiglapoztam, hogy ne adj isten, összetéveszem őket), szemtől szembe még egyikükkel sem találkoztam (úgy tudom, a nők az ilyesmire különösen érzékenyek).

– Vigyázzon magára, mert a skorpió harapós! – mondta még a vesébe látó csinos-bögyös kislány, és kuncogott hozzá. Tőle kérdeztem meg, merre van a Tusnád utca, mire a lány végigmért, és kaján vigyorgását egyáltalán nem próbálva rejtegetni, arra a közeli utcára bökött, ahonnan ő kiszaladt. Úristen, gondoltam, hát ez ennyire látszik rajtam? A barátaim egytől egyig áruló kutyák, hogy azzal etettek engem mindeddig, villanszerelőnek tűnök, itt meg az első jöttment leolvassa rólam, hogy miféle vagyok. Csak éjszaka tudtam meg, hogy a sors éppen Szabó Rozina Csalindával ütköztetett össze, a nagyságák közül a legfiatalabbal. Állandóan valami szerelmes pasas üldözte, állítólag aznap is azért rohant el, mert valahonnan felszagolta, hogy Veress Szakáll (aki már kislány korától üldözi őt, idő által kikezdhethetlen, Csalinda szerint, idézem: *undok és nyúlós szerelmével*), Európa legjobb hangszerhangolója csakis az ő kedvéért utazott a városba.

Hát ez jól kezdődik, gondoltam magamban.

Amikor bejutottam a szűk lépcsőházba, és becsengettem az első ajtón, ideges kaparászást (több kulcsot is belepróbáltak a zárba) hallottam odabentről. Kinyílt. A riadt tekintetű, kissé borzos ott álldogált az ajtóban, és egyelőre rám se nézve, a zsebeiben matatott. Ez volna a titkár, gondoltam. Végre megtalálta, amit keresett és azonnal a kezembe is nyomta. Egy bor-

nyitó volt. Tanácstalanul néztem a bornyitóra, majd órá, majd megint a bornyitóra, majd megint órá, aztán gyorsan belekezdttem a mondókámba, miszerint ez és ez volnék, már számtalan írást és levelet küldtem, de csak egy furcsa választ kaptam, miszerint:

Mister Marley azért ment át az úttesten, mert a farka beszorult a tyúkba!
– aláírás: a Látó.

A válaszon elgondolkodtam, mondtam, és arra jutottam, hogy látni szeretnének, mert tyúkról ugyan szó sincsen egyetlen írásomban sem, Mister Marley viszont valóban az egyik főhősöm, daráltam tovább, de a borzas titkár megállított, és diadalmasan a magasba emelt két üveg Soproni Kékfrankost (lóbálta őket, mint levágni való jércéket). Aztán lökdösni kezdett felfelé a lépcsőn.

– Menjen fel, menjen fel! Vigye gyorsan a nyitót és a két üveg bort, mert ha nem, ezek megint kopogtatni kezdik a fűtőcsöveket. És én azt már nem bírom, nem bírom!

Felmentem.

– Ez ki? – kérdezte egy omlatag szókeség, amint benyitottam.

Garbója alatt súlyos keblek pihogtek, szája vastagon kirúzsozva, mint egy filmcsillagnak. Ez csak Demény Pasztorella lehet, a színházak és a román irodalom réme, mert ahol ő megjelenik, ott még a muslicák is megválogatják a szavaikat, és adekvát hangnemben zümmögik körül a borosüveget. A román kollégák állítólag imádják, mert puha idomú testével már sokakat meggyógyított mindenféle lelki kórságból, hiába, a magyar nő, az magyar nő, súgta nekem egy öreg román újságíró, akivel néha sörözök, de aki rám is förmedt azonnal, hogy nehogy kétségbe vonjam Pasztorella érényeit, mert azok ki-kezd-he-tet-le-nek!

Azt hiszem, talpig elvörösödtem, mint egy úriember, de egy szót sem tudtam kinyögni, azért gyorsan a magasba emeltem a két üveg Soproni Kékfrankost. Ettől enyhülni látszott az ellenségességük, hát körül mertem nézni.

A pingpongasztal egyik végén, lazán az asztalra dőlve, amolyan női hegyivadász és motoroszerkó keverékében, a karcsú Vida Gertrúdisz állt, az új idők magyar nagyregényének szülőanyja, ősz tincseit hosszú copfba fonta, és ő egyedül őszinte érdeklődéssel szemlélt, talán mosolygott is egy kicsit. Az asztal másik végén, még Demény Paasztorellánál is erősebben kisminkelve, aprócska hölgy állt, úgy nézett ki, mint a mézeskalácsos-boszorkány és a jótündér keveréke, ruhája talán kicsit túl kurta volt a korához képest, de egyáltalán nem szégyellte, hogy elővillannak erőteljes combjai. Ez csak Láng Zsüliett lehet, az irodalmi zürzavarkeltés két lábon járó démona, dön-

töttem el magamban, de erre ő már előttem is termett, kirántotta a kezemből a borokat, s már a zsebemben matatott, amikor megtalálta azt is, amit a leginkább keresett, vagyis a bornyitót, majd faképnél hagyva ellibeggett.

Ezt követően ügyet sem vetettek rám. Egyszerűen levegőnek néztek. Zavarban is voltam, meg pocskékul is éreztem magam, aztán meg szívemből gyűlölni kezdtem ezeket a fehércselédeket, mert én elhiszem, hogy a magyar irodalomban most ők a menő nők, de azért az mégiscsak pofátlanság, amit a kezdőkkel művelnek, sunyi módon idecsalogatják, egy ilyen tyúkba szorult farkú Mister Marleyra utalva, és aztán levegőnek nézik az embert.

– Azért jöttem ide, mert hívtak – reccsentem bele kedélyes játszadozásukba.

Előrántottam a táskámból a levelüket, felolvastam, hogy miért is ment át Mister Marley az úttesten, a keltezését, az aláírást, aztán megvetően az pingpongasztalra dobtam a levelet. Ugrottak is rá, mint tyúkok a szemre, s míg vizsgálgatták és szagolgatták, azt is elharsogtam a legkatonásabb hangfekvésemben, hogy azért jöttem, mert úgy gondoltam, valami mondanivalójuk van számomra.

A legártatlanabb tekintettel néztek rám, mint egy háromfejű, fidres-fodros sárkánykisasszony, aztán kibökték:

– Ezt a levelet nem mi írtuk.

– Csak aláírtuk – tette hozzá Gertrúdisz, aki még most is a legkomolyabbnak bizonyult, mert Zsüliett és Pasztorella egymás füléhez hajolva pofátlanul sutyorgott, nyilván rólam, és vihogtak is.

– Hát akkor ki írta, és mit akar tőlem?

– Ki írta, ki írta?! – háborodott fel Pasztorella, mintha legalábbis egy, már a csecsemők által is tudott dologra kérdeznék rá.

– Hát Frenézia! – bökte ki, és úgy nézett rám, mint egy gyengeelméjűre.

– Pardon? – hebegtem.

– Kovács Antoanetta Frenézia, a főszerkesztő asszony! – csiripelte Láng Zsüliett, aki újra körülöttem legyeskedett még mindig igen kurta ruhájában, annyira közel jött, hogy hozzám súrlódott forró teste.

– És ő, hol van most? Frenézia, mármint – kérdeztem elhaló hangon, bár már a legkevésbé sem érdekelt, hogy hol lehet Kovács Antoanetta Frenézia főszerkesztő asszony. Szédültem, forgott velem a világ, az ajtón kívül szerettem volna lenni minél hamarabb.

– Jaj szegény Frenézzia – mondta Zsüliett, olaszosan ejtve a szegényt is, meg a Frenéziát is. Hát a Tutun Művekben van, mert *naggyon* depressziós, csak két hónapja vált el, de már újra megkérték a kezét, és ő, az

ő hatalmas szívével, ah! Hát ő nem tud nemet mondani. Hogyan is mondana nemet annak az édes kis fiúcskának, aki majd újfent tönkreteszi az ő hatalmas szívét – magyarázta még Láng Zsüliett.

Nekem kezdett gyanús lenni a dolog, hogy azt a kétértelmű levelet Mister Marley meg a tyúk kapcsán mégiscsak Zsüliett nagysága írhatta, mert tessék, most is milyen körmönfontan csüri-csavarja itt a szavakat, hogy az ember már nem érti, mi van ezzel a Frenéziával végül, és hogy akkor most sajnálja-e, vagy sem, mert a nőknél ugye ezt sohasem lehet eltalálni. Mindig valami más van, mint ami.

Bevallom, nem sikerült elszöknöm. Ezek a némberek felültettek a ping-pongasztalra, és megittak velem legalább két üveg bort. De volt az három is. Valakinek a melltartójából nyalogattam egy adott pillanatban a menyeyei nedűt. A vége felé már egyházi dalokat énekeltem, és ha nem tévedek, meg is gyóntattak, méghozzá ortodox módra, Pasztorella a fejemre bocsátotta sötét szoknyáját, és onnan a füledt, forró sötétségből kellett elrebegyem a bűneimet. Nemcsak a verseimet szavaltam el a szoknya alól, hanem a legféltebb titkaimat is mind egy szálíg kifecsegttem. Még azt is bevallottam, hogy még mindig szerelemes vagyok az óvó nénibe, mert hiába telt el az idő, ő még mindig egy jó nő, és én amúgy is anyás típus vagyok, mondtam, mire ők vihogtak, hullámzó keblekre emlékszem még, és arra, hogy a borzas hajú titkár ládászámra cipelte fel a Soproni Kékfrankost.

Zsüliett, Pasztorella és Gertrúdisz is ivott velem, de a fránya fehérnépek edzésben lehettek, mert rajtuk nem látszott semmi, engem viszont néhány óra múlva rávettek arra, hogy egy taxissal virágot szedessek a Főtérről, majd előkerítettek valahonnan egy zenész cigányt, aki sűrű nótaszóval felkísért minket a Tutun Művekbe, ahol Kovács Antoanetta Frenézia kísért szemekkel szívott egy iszonyúan hosszú cigarettát, és meggondolatlanul döntött magába valami rózsaszínű folyadékot egy karcsú üvegből. Látványunkra sem lett sokkal vidámabb, de ez a három fúria előadta neki, hogy én vagyok az a fiú, aki hajlandó négykézlábra állni, mint egy kutyuska, hogy Frenézia cérnakesztyűivel megpaskolhatja a pofikámat, és aztán inni fogok a cipőjéből, majd megcsókolom a kicsi lábujját, hát ettől fergeteges jókedve kerekedett, de meg is fenyegetett, hogy ha nem kezdek hozzá azonnal a mutatványhoz, az orrom előtt nyisziteli el az ereit, mert ő már nem bírja tovább ezt a sok bánatot, hát mit volt mit tenni, nekifogtam, négykézláb, pofika, lábujjka, satöbbi. És nem az a baj, hogy én mindezeket most el is mondom, hanem az, hogy én mindezt végig is csináltam, de nem egyszer, hanem legalább tízszer azon az éjszakán, és az utcáról is begyűltek a

nézők, mert éppen akkor jöttek ki a színházból, sőt, még néhányszor azért is el kellett ismételnünk a jelenetet, mert aztán a színészek is látni akarták, aztán meg reggel önszántamból még egyszer előadtam az egészet, mert rájöttem, hogy a kitartóan ripacskodó embert előbb-utóbb nagy művésznek kezdik nézni.